1.

In de deuropening draait Marijn zich om.

'Yep', mompelt hij, 'alles oké.'

Langzaam sjokt hij geeuwend de trap af. Hij heeft een humeur als een doodgraver zonder werk, en is zo moe als een hondenkarrenhond bovenaan een steile helling. Beneden steekt hij nog even zijn hoofd om de hoek van een deur, maar ook daar is alles donker, verlaten en opgeruimd, en zelfs de mevrouw die het kantoor netjes probeert te houden is al naar huis. Dan doet hij het hallicht uit, en de buitendeur open.

'Gatverdegetver!'

Een kleffige vleug veegt hem in het gezicht, en hij hoort het onweer, dat niet goed weet wat het wil, binnensmonds doormopperen.

De avond is als een vochtige deken neergedaald, en een als een nevel vallende miesregen druilt drammerig over hem heen als hij naar buiten stapt.

'Kloteweer', gromt hij mismoedig.

Een huiverige rilling dendert over zijn ruggengraat.

Op de blauwstenen stoeptreden staand kijkt hij omhoog. Grauwe wolkenmassa´s jagen langs een loodgrijze hemel boven de hoge straatlantaarns op de Bredeweg.

Hij vist een sleutelbos uit de zak van zijn colbertjasje, trekt de buitendeur dicht en doet deze op het nachtslot, en laat de sleutels weer in zijn zak glijden.

'Rotregen', bromt hij.

Een losse flodder van een bliksemflits daast als een verlepte vuurpijl aarzelend langs het donkere firmament waar de sterren verstoppertje spelen, en het flintertje van de maan zich ergens achter de dikke wolken schuilhoudt.

Hij spalkt de kraag van zijn jasje hoog op en duikt er diep in weg.

'Dat stomme weer', moppert hij, 'het zou de hele dag droog blijven.'

In elkaar gedoken en zijn opgespalkte kraag met één hand dic, en met de andere zijn tas vast houdend, loopt hij in zichzelf brommend verder: 'Effe gauw bij de Chinees langs en dan naar huis!'

Maar op de hoek met de Laan blijft hij plotseling staan.

Het is donker in de Laan.

Een klamme, matzwarte massieve muur van diepe donkerheid rijst hoog voor hem op.

En dan dondert dreunend het onweer over hem heen, en verscheuren helle bliksemschichten het nu inktzwarte wolkendek.

Het is vrijdagavond, en een paar minuten vóór negen uur.

Marijn heeft een drukke week op kantoor gehad, en is vanavond met het werk doorgegaan om vóór het weekeinde er mee klaar te zijn.

Zijn lijf voelt aan als een zak nat zand en hij voelt de trillende vermoeidheid tot in zijn botten, en in zijn vierkante ogen flikkeren stekende schichten en zwarte flitsen door het lange turen naar het computerscherm.

Hij heeft honger als een leeuw die vier weken gevast heeft; zijn droge slokdarm voelt aan alsof er een heel bloedheet zandstrand doorheen is gegaan, en zijn maag rammelt als een oude sleperskar over de straatkeien, waarvan de trillingen tot in zijn strottenhoofd doordringen.

Wanneer zijn wazige ogen wat gewend zijn aan het intense donker schuifelt hij langzaam verder over de Laan.

De geniepig grienende motregen dreint over het dichte bladerdak van de hoge bomen, en af en toe valt er een cascade van dikke druppels, als opgespaard door het gebladerte, tekkerend naar beneden.

Uiteenspattend op het als zwart marmer glanzend en glimmend asfalt, waarin de tramrails zich glinsterend als een slijmerig slakkenspoor door de doffe duisternis slingeren.

In de eerste portiek aan de Laan is links de ingang van het Chinese restaurant 'Tai Tong', waar Marijn een warme maaltijd haalt als hij geen zin of tijd heeft om zelf iets klaar te maken.

Rechts in de diagonale portiek is de deur van de uitvaartbloemist, met in de etalage er naast, op de hoek van de Laan, een deprimerende uitstalling van objecten en bloemstukken in dofgrijs en herfsttinten.

Als Marijn de deur van 'Tai Tong' wil open doen kleunt hij er hard tegen aan. 'Au!' kreunt hij en wrijft over zijn arm.

'Dicht?', mompelt hij. Hij zet zijn tas op het stoepje en pakt de deurkruk met beide handen beet en duwt, maar nog wil de deur niet meewerken.

'Nou, dan maar met grof geweld,' bromt hij, en zet een schouder flink tegen de deur aan, 'want hij klemt zeker door de nattigheid.'

De deur geeft echter de tegenwerking niet op.

'Gatverdegetverderrie', blaast hij zuchtend, 'ze gaan toch pas om tien uur dicht?'

Hij slaat de opgespalkte kraag van zijn jasje naar beneden, en met zijn hand nog aan de deurkruk kijkt hij naar de grote ramen links van de portiek. Pas dan ziet hij, dat de verlichting binnen heel erg zwak is, zwakker dan anders. Ook de lampionnen van rood crêpepapier, die vóór de ramen hangen, branden niet meer.

Met zijn neus bijna tegen het donkere raam van de deur gedrukt tuurt hij naar binnen, en ziet op verschillende tafeltjes in het restaurant zwakke, bewegende lichtjes.

'Wat is dat nou voor flauwekul', mompelt hij, 'kaarsen en waxinelichtjes?'

Achterin bij de afhaalbalie ziet hij een Chinees meisje, met voor zich op een tafeltje een door brandende kaarsen omgeven boek, dat bij de flakkerende vlammetjes zit te lezen.

Haar ovale gezicht, omgeven en geaccentueerd door het lange, loshangende haar, als van ebbenhout, wordt omfloerst door het zwakke kaarsenschijnsel, en licht op tegen de donkere achtergrond.

Wanneer Marijn dan nog een keer de deur op volle kracht, en weer met behulp van zijn schouder, tot medewerking tracht te bewegen, blijft de deur nog steeds zo onwillig als een Vestaalse maagd in een bordeel.

Maar Marijn ziet niet, dat het meisje van haar boek opkijkt en opstaat.

Even blijft hij nog staan met de deurkruk in zijn handen, en fronst zijn natte wenkbrauwen.

'Dan maar ergens anders iets te eten zien te krijgen', brabbelt hij moedeloos.

Teleurgesteld draait hij zich om en kijkt de Laan af.

Maar het eetcafé, aan de overkant en recht tegenover het Chinese restaurant, kan hij in het donker niet eens zien, want ook daar is alle verlichting uit.

Ook de bruine kroeg daarnaast is niet te onderscheiden, en dus zijn daar de ouderwetse en oubollige lampjes, met het geelachtige schijnsel door de leren rokkapjes, ook gedoofd.

Nergens op de Laan is er een lichtpuntje te zien. Niet in de winkeltjes en ook niet achter de ramen van de oude, hoge huizen erboven.

'Stroomstoring?!', vraag hij zich hardop af.

'Zal dan wel, want nergens brandt er licht. Gatverdegetver, heb je een keer geen tijd gehad om boodschappen te doen is alles dicht. En die stomme supermarkt sluit ook om negen uur. Gatverdegetver nogantoe. Altijd wat, maar zelden iets goeds. En ik zie nog geen bal ook.'

Bijna onmerkbaar huivert hij weer.

Als een huivering als een bliksemschicht vanuit zijn nek langs zijn kruis naar zijn hielen omlaag schiet, zet hij schielijk de kraag van zijn jasje weer omhoog, alsof hij zichzelf wil beschermen tegen de duisternis.

Aarzelend, alsof hij bang is voor de ontdekking, kijkt hij omhoog.

Het oranjekleurige schijnsel van de straatverlichting die in de hoogte aan dikke zwarte elektriciteitskabels hangt, vindt zichzelf niet, zacht

weerkaatsend en vervloeiend, terug bij het zachtgroene bladerdak van de oude, hoge bomen.

'Die jongens van de straatverlichting maken er weer eens een mooi zootje van', mompelt hij.

Want ook daar heerst duisternis, doordat de dikke takken en de kruinen van de bomen elkaar raken, en over elkaar heen en tegen elkaar aan groeien, de smalle laan overkoepelend door het dik bebladerde dak.

Met een angstig gevoel tuurt hij naar het zwarte pantser, dat boven hem de Laan afdekt en als hermetisch afsluit van de wereld er omheen.

Geen sliertje maanlicht of knipperende sterrenflonkering is sterk genoeg om door die zware zwartheid door te dringen tot in de Laan.

Marijn komt tot de conclusie, dat blijven staan in elk geval geen optie is en doet een stap naar voren en mummelt: 'Wat zal ik doen?'

Een niet nader te definiëren, maar onbehaaglijk gevoel komt over hem en siepelt als ijskoud ijswater langs zijn ruggengraat.

'Hallooh'!

Met een zwiep zwiebert Marijn zich op zijn voeten om.

De deur van 'Tai Tong' staat op een brede kier en door de smalle opening ziet Marijn een gezicht, dat door een wild flakkerend kaarsvlammetje macaber belicht wordt.

'Hallo meneer'.

Het is het Chinese meisje met een kaars op een blaker in de hand.

Hij slikt de bal in zijn keel door, en slaakt een diepe zucht.

'Phoephoe', blaast hij, 'ik schrik met een wezenloze dromedaris met zeven bulten.'

'Neem me niet kwalijk hoor, meneer', hoort hij het meisje zachtjes grinniken, 'dat ik je liet schrikken. Maar ik hoorde allemaal gedoe bij de deur en dacht, dat ik maar beter even kon gaan kijken.'

'Oh'!

'Ja, het spijt mij zeer, meneer!'

'Waarom zijn jullie nu al gesloten?' vraagt Marijn verontwaardigd, ' 't is amper negen uur!'

Het meisje haalt verontschuldigend haar smalle schouders op.

'Het spijt mij zeer, maar er is al bijna een uur stroomstoring. En in het donker kan ik amper iets zien, laat staan klaarmaken en bovendien zijn de fornuizen nu al uitgezet en is alles opgeruimd. Wel wat vroeg, maar 't is niet anders, en ik was net van plan om naar huis te gaan. Zodoende.'

'Nou, daar ben ik dan effe lekker mee', zucht Marijn, 'want mijn maag protesteert als een gearresteerde ongedocumenteerde asielzoeker en mijn slokdarm voelt aan als grof schuurpapier, omdat ze allebei al uren lang

niets te doen hebben gekregen. Mijn maag en mijn slokdarm dus, en niet die asielzoeker, want die staat er buiten. 't Is honger, snap je! Jammer, maar helaas. Nou ja, ´t is niet anders, en dus zal ik thuis wel een oudbakken, droge boterham van gisteren ergens vandaan opdiepen en door mijn verdroogde strottenhoofd wurgen, want hier hebben alle neringdoenden de negotie stopgezet.'

Hij haalt met een zucht zijn schouders op, en draait zich met een teleurgesteld gezicht om.

'Oh, meneer, wacht even', roept het meisje, en als Marijn haar door de kier aankijkt, zegt ze vriendelijk: 'neem me niet kwalijk, dat ik het zeg, maar er is nog een portie mihoen goreng over dat al is afgekoeld. U mag dat wel meenemen als u wilt, meneer.'

'Dat is prima, graag zelfs', zegt Marijn, 'maar hou alsjeblieft op met dat gemeneer; noem me maar Marijn, want zo heet ik tenslotte.'

'Oké Marijn', lacht het meisje, 'maar kom even binnen. Ik doe even de ketting eraf.'

Als Marijn binnen is doet het meisje achter hem de deur weer op, en trekt de sleutelbos uit het slot, en steekt haar smalle slanke hand naar hem uit: 'Ma Lin Xiauo', glimlacht ze. 'Zeg maar Lin'. Haar hand is zacht en warm, voelt Marijn.

'Eigenlijk mag ik niemand binnen laten, want je weet maar nooit, wat er op straat rondloopt in het donker', gaat ze verder, ' maar jou heb ik eerder gezien.'

'Hé', denkt Marijn, 'dan moet ik haar toch ook eerder hebben gezien?'

Voorzichtig loopt het meisje met de blaker naar achteren, en zet deze op de balie: 'Wel romantisch hoor, kaarslicht, dat wel, maar niet echt praktisch', glimlacht ze, 'want als je er een beetje vlug mee loopt walmt het als een oude fabriekspijp. Maar ga gerust even zitten terwijl ik het spul inpak. Of heb je een vreselijke haast?'

'Nee, hoor, alleen een vreselijke honger, en ik ben niet als een roepende, maar als een dorstende in de woestijn. Maar deze keer dorst ik niet naar kennis, maar zou gelaafd willen worden, want ik snak naar een koude dronk.'

'Daar kan in voorzien worden, want de koelkast staat vol, en als je toch tijd hebt!'

'Graag een ginger ale. Ik ben alcoholvrij, want ik krijg er alleen maar meer dorst en hoofdpijn van!'

Lachend zet het meisje het flesje en een glas op het tafeltje: 'Nog meer van uw dienst?'

'Mijn dank is gelijk mijn dorst. Groot dus, en meer kan ik niet wensen,

want hier zit ik warm en droog, én in het gezelschap van een aardig meisje. Thuis zit ik alleen aan tafel, dus wat wil een mens nog meer?'

'Nouue', giechelt Lin, ' ik zou maar nergens op rekenen, want wie zegt dat ik net zo aardig ben als het lijkt.'

'Ben je vast wel', zegt Marijn en vindt zichzelf zeer vrijpostig, maar durft toch niet te zeggen, 'en dat zou ik best weleens nader willen uitvinden.'

Hij voelt het hete bloed naar omhoog stijgen, zodat zijn hoofd eruit ziet als een gekookte rode biet overtrokken met tomatenpuree.

'Phoe', blaast hij stilletjes, en is blij, dat het schemerdonker is in het restaurant en zij zijn glimmende rode hoofd niet zien kan.

Het meisje zegt dan lachend: 'Jaaah, maarre...eh, hoog geprezen is laag gevallen, en hoogmoed gaat voor de bijl, dus prijs de avond niet voor de dag voorbij is, en verkoop de beer pas als je de huid hebt afgestroopt en zo!'

'Jouw kennis van de Hollandse spreekwoorden is werkelijk fenomenaal', grinnikt Marijn, 'waar heb je dat vandaan?'

'Van mijn meester uit groep acht van de basisschool, want die was volkomen knots en knettergek, maar hartstikke goed en leuk. Elke dag kwamen er wel van die gezegden voorbij, en niet alleen bij taal. Hij begon elke morgen weer met te zeggen: 'schep vreugde in het leven, dames en heren, want een nieuwe dag is aangebroken en dus tijd en gelegenheid om kennis te zaaien in jullie vruchtbare grond. Derhalve carpe diem: laat ons de dag plukken! Maar tussen haakjes, ik schep nog wat anders dan vreugde, want er is ook nog een portie saté met pindasaus. Ook koud, zal ik dat er maar bij doen? Alles gratis, want anders zou het weggegooid zijn. Rondje van de zaak.'

En ze voegt eraan toe: 'Ik had het net voor een klant klaargemaakt toen de stroom uitviel, maar die wilde hier niet blijven eten bij kaarslicht. Vond ik niet erg, want hij leek me geen romantisch type en zo vriendelijk was hij niet en meenemen wilde hij ook niet. Eigenlijk was ik er wel blij om, want ik vond het een beetje een eng individu. Dus, speciale aanbieding voor jou, omdat je het zelf moet opwarmen. Wil je nog wat drinken mee?'

'Doe maar hetzelfde, en opwarmen is geen probleem, want ik heb thuis een magnetron. Als daar de stroom tenminste niet is uitgevallen', zegt hij grijnzend, en hij haalt zijn portemonnee uit zijn broekzak om de drankjes te betalen.

Terwijl Lin alles in een dun plastic tasje doet kijkt Marijn wat onopvallend naar haar gezicht, dat boven het hoge deel van de balie uitsteekt.

'Mooi', denkt hij, 'dat ovale gezicht met die donkere ogen en dat kleine neusje. Alleen is ze wat bleker dan de meeste chinezen. Zal wel komen doordat ze hier geboren is.'

Ze komt vanachter de balie en geeft hem het dunne plastic tasje in de hand.

'Alsjeblieft, Marijn, eet smakelijk.'

En als Marijn opstaat: 'Ik loop gelijk met je mee om de deur achter je weer op slot te doen', zegt ze, en pakt de sleutelbos, die op de balie ligt.

Marijn krijgt nauwelijks de kans om 'dankjewel' te zeggen, want het meisje loopt direct door naar de deur.

Wanneer ze die open doet, schrikt ze: 'Tjee, het regent behoorlijk, en 't is nog steeds hartstikke donker ook! Niet normaal, hoor.'

Onmiddellijk doet ze de deur weer dicht en legt haar slanke hand op zijn onderarm: 'Wacht even! Ik pak even een andere plastic tas, want anders wordt alles doornat'.

Ze grinnikt er achteraan: 'En dan wordt het mihoensoep.'

De blaker zet ze op een tafeltje bij het raam en snel loopt ze terug naar achteren, waar ze vanachter de balie een steviger plastic tas pakt.

Terwijl ze terug loopt naar Marijn zegt ze lachend: 'Deze tas is wél van een schoenwinkel, maar er zitten geen leren zolen in om op te kauwen!'

'Laat maar zakken', zegt ze dan, de plastic tas openhoudend. Zonder het meisje recht te durven aankijken laat hij de ingepakte maaltijd er in zakken, en staat nog wat te schutteren: 'Nou, dan ga ik maar. En bedankt, hoor!'

Hij wil de plastic tas van haar overnemen als het meisje weer haar hand op zijn arm legt. 'Loop nou zo dicht mogelijk langs de huizen', zegt met een bezorgde stem, 'dan wordt je misschien wat minder nat.'

'Nou, ehm…', schuttert hij, 'bedankt en tot ziens.'

Ze kijkt hem met een glimlach aan als ze zegt: 'Je moet die mannen toch altijd in de gaten houden, want anders hebben ze zo een koutje te pakken.

Marijn weet niet meer te zeggen dan: 'Ik hoef niet zo ver. Ik woon hier om de hoek op de Singel.'

'Dat weet ik', zegt ze tot zijn verbazing, 'want ik heb al vaak gezien, dat je op nummer 27 naar binnen ging als ik hierheen kwam rond kwart over vijf. Woon jij daar alleen?'

'Yep', antwoord Marijn, 'maar dat ik jou dan nooit gezien heb!'

'Oh, maar dat komt omdat jij vanaf de Laan komt en ik van de andere kant. En dan stond jij al met je sleutels in het slot te morrelen voordat ik dichtbij was.'

Als ze Marijn´s vragende gezicht ziet, zegt ze: 'De zaak is van mijn zus en zwager, maar mijn zus is zwanger en al een eind op weg, dus vervang ik haar een paar uur, zodoende……'

'Zo verdien ik er nog wat bij', gaat ze verder, 'want ik studeer nog, zie je. Ik ben hier gebleven voor het geval de stroomstoring van korte duur zou zijn, en was net van plan naar huis te gaan, maar met die regen…'

Marijn fronst zijn wenkbrauwen: 'Maar waarom heb ik jou hier dan niet eerder gezien? En ik kom toch geregeld wat halen, en ik loop elke dag hier langs.'

'Jaaah', lacht het meisje, 'maar jij bent een kantoormeneertje van hier om de hoek, en ik denk, dat jullie gewoonlijk stipt om vijf uur de tent sluiten.'

'Hallooh, waar denk je dat ik om deze tijd vandaan kom', valt Marijn haar in de rede.

'Ja, daar heb je me', giechelt het meisje, 'maar normaliter kom ik hierheen tussen vijf uur en half zes, en als jij dus om vijf uur of daaromtrent langs loopt, ben ik óf nog onderweg óf nog achter om me te verkleden. En bovendien let jij toch niet op jou onbekende meisjes van onder de vijfentwintig.'

'Waarom moet je je verkleden?' vraagt Marijn verbaasd en de laatste zin van haar mededeling negerend.

'Als ik een paar uur hier in de keuken gestaan heb', gaat zegt ze haar neus ophalend, 'dan ruiken mijn kleren naar alle kruiden van de Chinese keuken, en dat wil ik toch niet meenemen naar huis.'

'In het vervolg zal ik opletten', grinnikt Marijn, 'maar ik loop soms wat in gedachten, en dan ben ik net een zombie en hoor en zie niks om me heen. Maar ik beloof beterschap!'

Hij pakt de plastic tas aan die het meisje hem in de hand geeft, maar als ze de deur heeft open gedaan ziet ze, dat de druilerige miesregen intussen is uitgedijd tot het grijze gordijn van een gietende hoosbui.

Meteen doet ze de deur weer dicht: 'Goh, het plenst nog steeds hard, hoor!'

Met een bezorgde blik in haar donkere ogen legt ze haar blanke hand weer op zijn arm, alsof ze hem wil tegenhouden: 'Je hoeft wel niet zo ver, maar met deze plensbui wordt je door- en doornat.'

Even weet Marijn niet wat te doen en te zeggen. De warmte van haar hand dringt door de mouw van zijn dunne zomercolbertje heen.

'Tja, maar ik kan hier toch ook niet blijven.'

'Heb ik beslist geen bezwaar tegen, en je mag gerust nog even wachten tot het wat minder wordt, want ik ga ook nog niet naar huis. En bovendien

leen ik straks wel een regenjas van mijn zus.'

Maar dan hervindt hij zich en: 'Ach', zegt hij dan, 'ik zal er niet van smelten en mijn kleren drogen wel weer op. Ik loop wel tussen de druppels door, want eerlijk gezegd gaat mijn maag tekeer als een op hol geslagen betonmolen als protest tegen een nog langer uitstel van aanvoer.'

Ze moet erom glimlachen: 'Maar je moet wel direct droge kleren aan doen als je thuis bent, want anders wordt je nog ziek.'

'Je bent veel te bezorgd voor me', grinnikt Marijn, 'maar ik zal doen wat je zegt. Je lijkt mijn zus wel, die maakt ook altijd van die soort opmerkingen.'

'Dan heb je in elk geval een aardige zus.'

'En een aardige vriendin bij 'Tai Tong', zegt Marijn blozend. 'Bedankt voor je goede zorgen, en ik hoop je weer eens te zien.'

'Nou eh, eet smakelijk', glimlacht het meisje, 'en tot een volgende keer, Marijn.'

'Nogmaals bedankt', stamelt Marijn, 'en tot ziens.'

'Graag gedaan, Marijn.'

Ze steekt de sleutel in het slot en doet de deur weer open.

Marijn schurkt diep weg in de opgespalkte kraag van zijn colbertje en stapt naar buiten.

Wanneer hij zich heeft omgedraaid, steekt hij zijn hand naar het meisje op, die met een kaars in de ene hand in de halfgeopende deur staat, en met de andere naar hem wuift.

Dan blaast zij de kaars uit.

In een flits verdwijnt haar bleke, ovalen gezicht met de koolzwarte ogen.

Marijn hoort haar de deur sluiten, en het omdraaien van de sleutel.

In de Laan is het ineens heel erg donker.

En stil, als op een nachtelijk kerkhof.

Voorzichtig, beducht voor ongelijk liggende stoeptegels en er tussen uit kruipende boomwortels, schuifelt hij verder in de gestaag neerspetterende regen.

'Jaja', gromt hij, 'tussen de druppels door, hé? Ammeneus. Er is niet eens ruimte voor een platgewalste platluis, en bovendien zie ik geen hand voor ogen. Idioot!'

In zijn linkerhand houdt hij zijn abortuskoffertje en de plastic tas met de maaltijd, en met zijn rechter de opgespalkte kraag van zijn jasje dicht.

'Sukkel, die je bent', moppert hij in zichzelf door, 'je had toch bij dat aardige Chinese kind kunnen blijven, maar nee, je moest zonodig thuis

gaan eten. Sufkont.'

En dan ineens fel: 'Verrekte ezelsveulen dat je bent.'

Hoofdschuddend strompelt hij verder.

Wanneer hij langs het kleine restaurantje komt, ziet hij ook daar achter de donkere ramen geen licht.

'Zie je wel, er is nog steeds geen stroom', mompelt hij.

Onwillekeurig rilt hij in zijn lichtgekleurde dunne zomerjasje, dat als een vaalwitte vlek schemert in het duister, en door-en-doornat is geworden.

Niet alleen zijn jasje is druipend doornat, maar ook zijn hemd daaronder wordt door de gestage stroom van neervallende druppels doorweekt en kleeft aan zijn rug als een kleffignatte vaatdoek.

Dikke regendruppels uit het bladerdak ploffen tussen het regengordijn door dof staccatodruppelend op zijn hoofd, en siepelen over zijn haar tussen de opgezette kraag door zijn nek in.

Maar het is niet door het natte jasje en de regendruppels dat de rillingen langs zijn ruggengraat bevend tot in zijn kruis doortrillen.

De onaardse, onwerkelijke, klamme duisternis in de Laan benauwt hem, en de diepe zwartheid doen al zijn zenuwen in zijn lichaam aanspannen in een wurgende beklemming. Even blijft hij roerloos staan. Zijn gehoor op scherp.

Hoorde hij iemand achter hem lopen? Nee, toch niet!

Hij loopt weer door, maar nog steeds scherp luisterend.

Is dat niet het smakkende en soppende geluid van iemand met net zulke natte voeten als hijzelf?

Zijn hart maakt overtoeren en snoert stampend zijn strottenhoofd dicht.

Bonzend bonkt de lugubere stilte in zijn hoofd, en de stoomhamers in zijn hoofd gaan tekeer alsof zijn schedel splijten moet.

Hij duikt een portiek in en drukt zich tegen de muur, hijgend naar adem.

Als zijn adem weer wat tot rust is gekomen blijft hij nog doodstil staan luisteren naar geluiden in de Laan. Hoort hij nu wél die slepende voetstappen? Voorzichtig steekt hij zijn hoofd om een hoekje van de portiek. Ogen en oren gescherpt.

'Nee, natuurlijk hoor je nu niets. Die linkmiegel wacht tot ik verder ga', mompelt hij, 'maar wat moet hij van me? Of is het een zij?'

Gespannen luistert hij weer. Hoort hij het geritsel van kleding? Ach nee, dat is natuurlijk de regen.

Ziet hij daar iets zwarts bewegen in het oneindige zwart.

Hij tuurt en tuurt tot zijn ogen tranen.

Maar het is te donker om iets te kunnen zien en het spetteren van de neerstortende regen, en het vlagende ruisen van de intussen opgestoken wind overstemmen alle andere geluiden.

In zijn slokdarm voelt hij een schrijnend gevoel, dat naar zijn maag trekt en in zijn borstkas hamert het als een driftige smid op een aambeeld, en doet in zijn onderbuik een klemmende, krimpende pijn ontstaan.

Maar die pijn wordt niet veroorzaakt door zijn gespannen blaas.

Het is een nooit eerder gekende en onbestemde angst, die hij onafwendbaar en in alle hevigheid in zich voelt opkomen.

Trillend door de nerveuze spanning spiedt hij om zich heen, en aarzelend stapt hij de portiek weer uit.

'Welke kant moet ik nou op?'

Onzeker kijkt hij rond.

'Ja, zo ga ik goed.'

'Toch??'

Nog is hij bang voor……!

Ja, waarvoor eigenlijk? Voor iemand? Of...?? En waarom?

'Doorlopen.'

Hij zegt het bijna hardop. 'Doorlopen!'

Naar huis.

Hij wil naar huis.

De regent stroomt striemend op hem neer.